

Anvendelsen af Capitalerne? Lovet om Drefunds-fonden har i sin § 2 nævnt forskjellige Obligationer og deslige, hvori man kunde anlægge dette Fonds Midler, og saa siges der til Slutning, at de ogsaa kunde anlægges i „indenlandske Actier, for hvilke Udbytte af mindst 4 pCt. er garanteret, enten af det danske Monarchie, eller af dets enkelte Landsdele.“ Naar vi nu betænke, at Loven af 4de Mars 1857 om den jydskke Jernbane var udkommen ganske kort, førend den nævnte Lov blev vedtaget, saa er det vel fuldkommen klart, at der netop i disse Bestemmelser særlig er tænkt paa, at Drefunds-fonden vilde kunne blive anvendt til at købe Actier i den jydskke Jernbane. Men hvad siger Loven om Kongerigets Reservec-fond? Den har aldeles ikke taget bindende eller særlige Bestemmelser om, hvorledes de Midler, der efterhaanden indflyde i Reservec-fonden, skulde anbringes; det er overladt til Underrigsministeren paa hans eget Ansvar paa bedste Maade at anbringe disse Midler. Nu siger man: De maae ikke laanes ud, de maae ikke laanes ud til Monarchiet; men sagde den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) ikke igaar, at det var urigtigt, at man havde taget en Bestemmelse som denne, fordi man derved forhindrede Kongerigets Ministre og Rigsdagen fra, hvor Kongeriget trængte dertil, at anvende disse Midler til Laan og deslige? Altsaa, fra hans Side er det jo netop anerkjendt, at de kunne anvendes til Laan, og det er Noget, som ogsaa bestandig er anerkjendt; der har stadig staaet Midler i Monarchiets Tælleskasse, afføet fra de 1,600,000 Daler, som Laan. Tager vi nu disse to Love sammen, saa forekommer det mig netop klart, at idet Kongerigets Reservec-fond til en bestemt Rente skulde anbringes i Totalkassens beholdningen, idet Forskjellen imellem 1,200,000 og 1,600,000 indsættes til 3 pCt., var Forbeholdet det, at til en saa lav Rente skulde de øvrige Penge ikke anvendes, hvorimod der ikke var og ikke kunde være nogen Bestemmelse om, at Kongeriget ikke skulde kunne komme Monarchiet til Hjælp ved Laan til en høiere Rente, forsaavidt den var passende (Tscherning: Ja, paa Dypigjælle). Altsaa, ifølge Loven om Reservec-fonden var der fuldkommen fri Haand,

og ifald man ønsker at binde, saa lad os gjøre det, men vi kunne dog ikke binde stærkere end den Lov, der er givet om Drefunds-fonden — det er en særlig Lov, hvorved en Separatfond dannes — har bundet, og denne Lov har jo udtrykkelig bestemt, at man kunde anbringe Fondens Midler i Actier, garanterede med 4 pCt. af de særlige Landsdele. Kan der da være den fjerneste Tvivl om, at hvor stærkt man end vil binde, kan man ikke forhindre, at Underrigsministeren jo skulde være berettiget til at købe Actier, som vare garanterede af os selv. Det forekommer mig virkelig, at vor Stilling der bliver høist besynderlig. Vi vedtage en Lov, beslutte at udføre et Jernbaneforetagende og maae antage, at Underrigsministeren er forpligtet til efter bedste Evne at gennemføre denne Lov, og idet den skal gennemføres, lade vi, som om dette Foretagende ikke vedrører os, og som om det er meget urigtigt, at han gjør sit Bedste for at gennemføre den. Dette ligner meget en Historie, jeg har hørt om en thdsk Tyrkte, som engang, da han var i stor Pengetræng, lod slaae en Mønt, som han lod uddele blandt Folket rundt om i Landet, og nogle saa Dage efter udkom der en Lov, som sagde, at denne Mønt ikke maatte modtages, da den ikke havde fuld Gehalt. Paa den Maade skal man ikke foragte sit Eget; thi man kunde let derved faae Andre til ogsaa at foragte det. Jeg forstaaer meget godt, at man kan sige, og jeg deler tildeels denne Anskuelse, at det var ønskeligt, om der var mere bindende Regler med Hensyn til Reservec-fonden, at vi kunde tage Bestemmelserne om, at Reservec-fonden ikke maatte anvendes paa en længere Arrække eller paa ubestemt Tid; mulig ogsaa, at den kun skulde anvendes til Opkjøb af Obligationer eller Actier af en vis Art. Det er muligt, at det kunde være rigtigt, det er ogsaa muligt, at det kan være urigtigt — men vi kunne dog i alt Fald ikke give den Lov tilbagevirkende Kraft, som vi vilde give for Fremtiden; den Lov, vi have, maae vi lade blive staaende indtil den udløber, saa kunne vi tage vore Forholdsregler (Afbrydelse af Tscherning). Jeg tilstaaer, at jeg mindst havde ventet, at det ærede Medlem, der saa hyppig afbryder mig, vilde optræde paa